

Apunts sobre la ceràmica de Barceló

Toni Puigvert i Planes

*Damunt de la mar la lluna va alçant-se
i ens veu ajagudes pels clots que s'hi fan.*

Rudyard Kipling

I

Barceló no s'atura. Sempre a la recerca constant del perpetu moviment. Per a ell, els objectes dels quals parteix tenen una afinitat significativa amb les imatges que utilitza contínuament i que produeixen una determinada i personal forma d'irracionalitat.

A través d'una realitat determinada, cerca la seva penetració des de tots els seus vessants, ja siguin antropològics, culturals, tribals, simbòlics, etc.; el seu treball és ple de vida.

De vida que es transforma en objecte o éssers mutables, ja siguin cranis, peixos, fruites i tot allò que es relacioni amb la naturalesa des del seu personalíssim punt de vista, o de percepció. En aquest diàleg constant, i com tot autèntic creador i d'una manera que li és pròpia, aconsegueix alhora una comunicació sempre intensa amb l'espectador, despertant-li relacions analògiques insospitables, com les de Pinotxo o Frankenstein, per exemple.

Cap de peix, 1997. Terracuita.

Vase de Pêche, 1996. Terracuita amb pinzellades d'engalba i manganés, ferro i hams.

II

El color està estretament relacionat amb la matèria objecte d'anàlisi. Se'ns apareixen com petits fragments al·lunyats que, així mateix, se'ns integren en la forma. Color i forma. Formes a través de les esquerdes, els forats, els trencaments, que solidifiquen un espai dramàtic i, alhora, produeixen una irracionalitat que ens embolcalla, que ens produeix angoixa, desesma. En aquestes ceràmiques segueixen batejats amb intensitat les fonts clàssiques i àrabs, pròpies de les seves arrels mallorquines, ben al costat, entremescant-se tènuelement, amb els referents del seu Mali d'adopció. L'Àfrica que l'ha seduir i que es traspua rere cada una de les seves actuacions, com ho havia fet ja, amb un major abast analític -òbviament- es tractava de la feina de deu anys- en la seva obra anterior, presentada el 1997 al MACBA ("Miquel Barceló: 1987-1997"; comissari: Pep Suñirós), on ja

acareixien els incipients elements de terracuita, objecte central de la seva feina aquí. La mateixa Àfrica bressol de les civilitzacions i gènesi de les relacions humanes i de l'home envers una natura en constant metamorfosi, que tan se'dueix com pot destruir implacablement. Aquesta Àfrica, símbol de l'inici i a hores de la nostra fi col·lectiva, a la qual recorre insistentment per buscar respostes, respostes que només s'apunten en forma d'interrogants o de resultats esfereïdors, sagnants, agosarats; on el tema de la mort, representada per diversos éssers, veritables putxinel·lis terrorífics, esdevé motiu central de reflexió. L'ornament, els materials, l'experimentació, els referents culturals, només prenen sentit des d'aquesta perspectiva, des d'aquesta manera d'interrogar i d'interrogar-se sobre els camins del coneixement i de l'art.

